

Discursul profesorului George Vithoulkas cu ocazia acceptării titlului de Doctor Honoris Causa din partea Universității de Medicină și Farmacie „Iuliu Hațieganu“ 5 Mai 2015, Cluj-Napoca, România

„Sunt mândru și în același timp foarte bucuros nu numai pentru mine cât și pentru instituția medicală care îmi acordă acest titlu, instituție care, în numele meu acordă acest titlu unei metode de vindecare care cred eu, în viitor se va dovedi a fi o excelentă metodă terapeutică. Homeopatia e o metodă terapeutică a cărei baze au fost puse de medicul german Samuel Hahnemann acum 200 de ani și care începe acum să fie acceptată în câteva instituții medicale de referință.

Trebuie să recunosc că dacă este cineva care merită această distincție astăzi, acela nu sunt eu, ci genialul medic german – Samuel Hahnemann - care era aproape necunoscut în anul în care eu luam primul contact cu homeopatia, acum 55 de ani. Atunci am descoperit eu metodologia curativă cea mai profundă – homeopatia, care după părerea mea este cea mai profundă metodă terapeutică. Contribuția mea în re-interpretarea acestei modalități terapeutice este un semn de recunoștință pentru acest mare om care a fost persecutat de la bun început când și-a anunțat descoperirile cercetării sale, în 1810.

Voi încerca să vă redau o scurtă prezentare a experienței mele clinice de 55 de ani. În acești ani încontinuu am studiat, observat și analizat sute de mii de cazuri cronice. Vreau să fac clar faptul că acestea sunt doar observațiile și concluziile mele, rezultate în urma tratării a mii de cazuri; ele nu pot suplini certitudinea scrutinului științific temeinic care le poate confirma.

Îmi cer iertare dacă observațiile mele vă vor părea extravagante sau prezumțioase, ori maniera mea de redare să pară ca o laudă; de-a lungul acestor ani intenția mea a fost să înaintez observațiile și descoperirile mele comunității științifice spre a fi testate. Unele din observațiile mele au fost deja confirmate, altele așteaptă acceptul sau respingerea, dar eu le prezint oricum, deoarece ele merită să fie cunoscute. Pentru mine, homeopatia constituie un sistem terapeutic care poate completa arsenalul medical existent.

În 1978 am scris prima mea carte, intitulată „Știința homeopatiei”, care în scurt timp a devenit manualul de referință pentru toți studenții homeopatiei. Una din primele mele preocupări a fost să definesc ținta tuturor metodelor curative: ce este SĂNĂTATEA și cum poate fi îmbunătățită. Pe atunci, definițiile existente ale sănătății nu mă mulțumeau. Prin urmare, am încercat să construiesc o definiție a sănătății cât mai comprehensivă și în cât mai puține cuvinte posibil. După câțiva ani de observare a bolnavilor și a căii parcurse înspre recuperare, m-am gândit că o definiție completă a sănătății ar trebui să conțină și să descrie toate cele trei planuri de existență pe care funcționează ființa umană: nivelurile de funcționare mental, emoțional și fizic și prin care individul sănătos ar trebui să aibă un sentiment de LIBERTATE în toate aceste trei planuri de existență ale ființei umane. Așadar, am creat noua definiție a sănătății unde ideea de LIBERTATE devine tema centrală. Prin urmare, pentru mine, starea ideală de sănătate ar trebui la nivel fizic să fie liberă de durere, la nivel emoțional, să fie liberă de pasiuni, iar la nivel mental să fie liberă de egoism. Detalii ale acestei

definiții pot fi regăsite în cartea mea „Știința homeopatiei”. Am dat această definiție deoarece cred că o adevărată modalitate terapeutică ar trebui să conducă pacientul către această stare de sănătate ideală. De asemenea, m-am gândit îndelung la “măsura sănătății”. Problema era: în baza căror criterii poate o persoană, aflată sub tratament, să fie declarată a se afla pe calea unei reale ameliorări a stării de sănătate, în contradicție cu a-i fi fost doar reduse sau eliminate simptomele. Anume, care sunt parametrii care l-ar face pe medic să știe că într-adevăr și-a ajutat pacientul să aibă, per total, o stare mai bună de sănătate. Nu voi intra în detalii acum cu privire la această chestiune. Dintotdeauna mi-am învățat studenții că trebuie să înțeleagă aceste idei de bază, dacă doresc să practice medicina într-o manieră logică.

Aceste chestiuni pot părea banale, dar dacă un medic deține conceptul corect a ceea ce înseamnă să te simți cu adevărat sănătos pe toate cele trei niveluri, acesta va putea mai bine evalua dacă pacientului pe care îl tratează, într-adevăr i se îmbunătățește starea generală de sănătate, sau, dimpotrivă, **degenerează**.

Ceea ce le-am propus în toți acești ani studenților mei nu era un model teoretic de filozofie medicală, ci realități tangibile legate de sănătate și boală, realități care îi pot ajuta în practica medicală. Aceste cugetări inițiale despre cine este bolnav, cât de gravă este boala, cine poate fi vindecat, cine e incurabil etc. într-un final m-au dus la ideea că există diferite niveluri de sănătate căruiă fiecare dintre noi și apaeținem la un moment dat. Acest nivel se poate schimba sub influența stimulilor interni, externi sau a surselor de stress. Am precizat câteva reguli și parametri care să definească aceste niveluri, o sarcină care necesită multă muncă riguroasă de cercetare pentru a fi finalizată. Acest subiect a fost expus pe larg în următoarea mea carte, “Un nou model pentru sănătate și boală”, publicată în 1985, în care menționez câteva reguli care definesc aceste niveluri. O prezentare mult mai detaliată a bazelor teoretice ale acestui subiect este în cartea mea “Niveluri de sănătate”.

Ceea ce am descoperit în observațiile mele este că, deși două persoane pot avea simptome și o patologie similară, o persoană a putut fi vindecată facil, în timp ce cealaltă, mult mai greu. Acesta nu este un lucru accidental, ci datorat unor reguli interne sau condiții ale organismului uman încă nedescoperite.

Aceasta este o altă arie care necesită cercetare suplimentară riguroasă și explicații. Observațiile acestea m-au făcut să investighez mai departe motivele care stau la baza unor asemenea diferențe în reacție și am descoperit niște lucruri foarte interesante.

Am descoperit că o mare parte dintre afecțiunile cronice au apărut după șocuri neașteptate și intense asupra organismului, precum injecții cu substanțe medicamentoase puternice, traume severe, vaccinări, intervenții chirurgicale, suferință emoțională majoră, anxietate mentală intensă, expunerea la schimbări atmosferice bruște etc. care au avut efect supresiv asupra sistemului imunitar, modificându-l.

Defapt, am găsit dovezi în cazul multor boli cronice că la originea lor a fost o boală inflamatorie acută, cu febră înaltă, această febră fiind oprită brusc printr-un tratament inadecvat sau printr-un tratament eronat sau supresiv, folosindu-se medicamente chimice în exces. Simptomele au debutat și au continuat de-a lungul anilor după asemenea intervenții, într-un final stabilindu-se diagnosticul unei anumite boli cronice.

Poate că nu este un fapt general cunoscut că o boală contagioasă acută ar trebui lăsată să își urmeze cursul, intervenindu-se doar cu remedii ușoare sau pe căi blânde, deoarece, dacă e oprită brusc în mod violent – precum cu medicamente puternice, care nu sunt necesare – ar putea avea loc supresarea ei; în acest caz putem fi martorii a ceea ce este larg cunoscut sub denumirea de efecte secundare ale medicamentelor. În unele cazuri, aceste efecte secundare pot dispărea în timp, dar, în alte cazuri, ele pot declanșa debutul unei boli cronice pentru care persoana are o predispoziție genetică .

O bronșită banală poate deveni un astm bronșic, o răceală banală , o sinuzită cronică, o amigdalită suprimată poate declanșa o cefalee care să dureze o viață etc. Însă, ceea ce m-a surprins a fost să văd că, în condițiile în care organismul tranzitiona de la o perioadă de boli acute cu febră înaltă către o stare de afecțiune cronică, **organismul înceta să mai aibă manifestări acute!** Pentru mine aceasta a fost o revelație, întrucât acum am putut înțelege de ce un organism, care inițial avusese o serie de boli acute până la o anumită vârstă, ca urmare a unui anumit stresor, dintr-o dată nu mai dezvoltă manifestări acute cu febră înaltă, ci debutează procesul unei boli cronice degenerative. Din câte știu eu, acest fenomen nu a fost vreodată menționat în medicina convențională; cu toate acestea, dacă este un fapt real, el ar avea o asemenea importanță încât ar schimba întregul nostru concept în medicină, cât și percepția noastră asupra sănătății și bolii.

După cum știm, bolile cronice au perioade de exacerbare și remisiune, atribuite unor factori necunoscuți. Ceea ce am considerat eu este că exacerbările se datorează intensificării unui proces inflamatoriu sub-acute care ar avea loc periodic.

Oare aceste exacerbări în bolile cronice sunt ceva nesemnificativ și accidental, sau nu cumva ele **sunt eforturi periodice nereușite ale sistemului imunitar de a se vindeca** de o boală degenerativă care a debutat ca urmare a suprimării proceselor inflamatorii acute?

Aceasta a reprezentat o întrebare crucială pentru mine legat de observațiile mele iar în anii care au urmat mi-a dat niște răspunsuri pe care le-am înaintat comunității științifice pe calea cărților, cursurilor și articolelor mele. Dar, întrebarea principală era: la urma urmelor, cum putem afla dacă a avut loc o supresie? Ceea ce urmează să spun poate părea incredibil, dar a fost confirmat în mod repetat prin miile de cazuri vindecate: **în condițiile în care un pacient se trata cu succes prin tratament homeopat de o afecțiune cronică, în perioada în care starea i se ameliora, simptomatologia cronică dispărea gradual, în același timp în care stările acute însoțite de febră mare reveneau din nou.**

Reparația manifestărilor acute inițiale, după 5, 10 sau chiar 20 de ani în unele cazuri – timp în care pacienții nu au avut nicio manifestare acută – semnaleză revenirea sistemului imunitar la vechiul său echilibru.

Este oare posibil ca abilitatea organismului de a declanșa din nou un proces inflamator cu febră înaltă să fie un semn bun, care arată că pacientul se îndreaptă spre o vindecare completă de boala sa cronică? Experiența a demonstrat că acest fapt este adevărat; **reparația manifestărilor acute semnaleză sfârșitul suferinței cronice.**

Exacerbările bolilor cronice sunt bine cunoscute în medicină; ceea ce nu era însă cunoscut este că organismul, odată intrat într-o fază cronică, își pierde abilitatea de a mai face febră înaltă.

Organismul aflat în stare cronică nu va mai reacționa nici chiar atunci când intră în contact cu bacterii, microbi sau viruși, care, în trecut, îi cauzau reacții violente. Medicina convențională nu a explicat niciodată acest fenomen. Ceea ce este straniu pentru mine e faptul că nimeni nu a abordat sau investigat acest fenomen, în ciuda milioanele de dolari cheltuiți pe cercetarea medicală.

Aceste observații m-au făcut să înțeleg adevăratul sens al puseelor de febră mare. Organismele capabile de a produce cu ușurință febră înaltă, în timpul unei boli contagioase acute (precum erau mai demult cele ale copiilor, când treceau prin majoritatea bolilor contagioase ale copilăriei) aparțin persoanelor care au o stare de sănătate considerabil de bună, fiind sănătoși și activi, mai ales la nivel emoțional, fericiți și plini de bucurie, feriți de o patologie cronică profundă.

Aceste observații rezultate în urma multor ani în care am tratat mii de pacienți cu astfel de boli cronice, cât și dezvoltarea ulterioară a vechilor stări acute către finele tratamentului, m-au făcut să înțeleg că există un **“continuum”** în istoricul medical al unui pacient.

În acest moment nu voi intra în detalii, dar este suficientă mențiunea că există un **“continuum”** în evoluția bolilor, acute și cronice, cât și o influențare reciprocă, precum am expus pe larg într-un articol intitulat **“ Continuumul unei teorii unificate a bolilor ”**. Textul complet al acestei lucrări se găsește în **“Medical Science Monitor Journal”**.

Toate aceste observații pot părea aspecte noi în teoria medicală, însă eu doar am readus aceste observații în fața grupurilor de cercetători medicali spre a fi reexamine. Pentru mine a fost uluitor să observ cum, după debutul unei boli cronice degenerative, sistemul imunitar nu mai putea genera stări hiperpiretice, ca și cum ar fi existat un **“defect”** în sistemul imunitar.

Până acum, cercetătorii nu au acordat acestui fenomen atenția cuvenită; dimpotrivă, există impresia că acest **“defect”** al sistemului imunitar proteja defapt individul de infectarea cu alte boli acute sau contagioase.

Atunci am realizat că efortul sistemului imunitar de a face față unei boli acute – dacă este întrerupt sau nu i se permite organismului să gestioneze boala – va fi înlocuit de exacerbări regulate ale afecțiunilor cronice.

Astfel am reușit să explic exacerbările periodice din bolile cronice, **ca fiind eforturi ineficiente ale organismului de a se vindeca.**

De unde știm că acesta este un fapt? Știm, deoarece atunci când administrăm un remediu homeopat similimum, după agravarea inițială a simptomelor, este garantată vindecarea fără efecte secundare. Aceasta este esența homeopatiei. Problema principală este găsirea remediei similimum care va declanșa răspunsul imun.

În acest scop am scris o lucrare de farmacologie homeopatică în 12 volume, Materia medica viva, care reprezintă o fiziopatologie modernizată utilizată în homeopatie.

Toate aceste informații se transmit studenților mei prin cursurile live desfășurate la Academie pe care le susțin în fiecare an sau prin programul nostru de E-learning.

În 1995 în Alonissos, o insulă situată în Marea Egee am fondat **Academia Internațională de homeopatie Clasică**, dar cursurile au început înainte, din anul 1979.

Impresionant este faptul că de atunci, mii de studenți din 62 de țări din întreaga lume străbat distanțe mari pentru a dobândi cunoștințe de homeopatie, până în prezent 15000 de medici și homeopați profesioniști fiind formați la această Academie. Programul cursului se desfășoară din mai până în septembrie, remarcabil fiind faptul că mulți dintre ei au continuat să revină la cursuri an de an, devenind astfel cei mai buni prescriptori în țările lor.

Pentru cei care din anumite motive nu pot ajunge să urmeze cursurile în Alonissos, noi am pus la punct **programul E-learning**, care e un program academic complet, bazat pe cele mai înalte standarde educaționale și a fost adoptat de câteva universități.

Până în acest moment, **programul E-learning** s-a răspândit în întreaga lume și a fost urmat de studenți din 73 de țări.

În final aș vrea să fac o precizare foarte importantă și anume că homeopatia nu vindeca totul.

Există stări patologice care au atins din punct de vedere homeopat punctul în care nu mai pot fi vindecate, sunt incurabile. În astfel de stări patologice, intervenția medicinei convenționale devine imperativă.

Vreau să subliniez aici ideea că homeopatia este utilă mai ales pentru acei pacienți la care nu s-au produs deja modificări structurale profunde. Este premergătoare modificărilor anatomopatologice, este o medicină necesară la debutul afecțiunilor cronice, când medicina convențională nu are răspunsuri și de aceea este o terapie complementară de care medicina are urgent nevoie.

În ciuda rezultatelor, dovezilor din ultimii 200 de ani, unii dintre criticii homeopatiei încă susțin că e o metodă veche, depășită, o metodă antică de tratament și de aceea inutilă. Ei nu realizează că acest lucru dovedește exact contrariul, iar faptul că a fost practică cu rezultate uimitoare în ultimii 200 de ani, este **dovada** că e o metodă validă și după părerea mea este o deschidere de noi orizonturi în terapie.

Consider, un merit al institutelor medicale, dorința de deschidere spre această modalitate de terapie complementară și am convingerea că prin aplicarea acestui tip de tratament va deschide drumul spre **o schimbare majoră în medicina universală**, schimbare care se apropie cu repeziciune, o nouă paradigmă a medicinei, care va aduce beneficiile așteptate în ce privește sănătatea oamenilor.

Îmi doresc și în același timp sper că această renumită Universitate de medicină în care astăzi am onoarea să vorbesc, va deveni una din instituțiile cele mai importante care va deschide noi drumuri în această paradigmă a medicinei, devenind astfel un pilon de rezistență în dezastrul de boli cronice care cuprinde atât de rapid în societatea noastră.

În concluzie, ceea ce vreau să spun este că ideile expuse aici pot considerate doar supoziții, ipoteze dar vi le-am prezentat spre a fi luate în considerare și cercetate, iar în această renumită Universitate de medicină putem începe derularea unor interesante studii prin care să investigăm împreună adevărul acestor afirmații.

Vă mulțumesc că ați ascultat această viziune neobișnuită, care poate să pară ciudată la prima vedere, dar vă pot asigura că e rezultatul experienței și unor observații obținute de-a lungul a 55 ani de practică, ani plini de provocări, efort, luptă și conflicte, dar toate acestea nu m-au oprit să public

oficial ,să răspândesc ceea ce genialul medic german Christian Samuel Hahnemann a adus în dar umanității.

Vă mulțumesc că ați fost alături de mine în aceasta zi deosebită !